

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

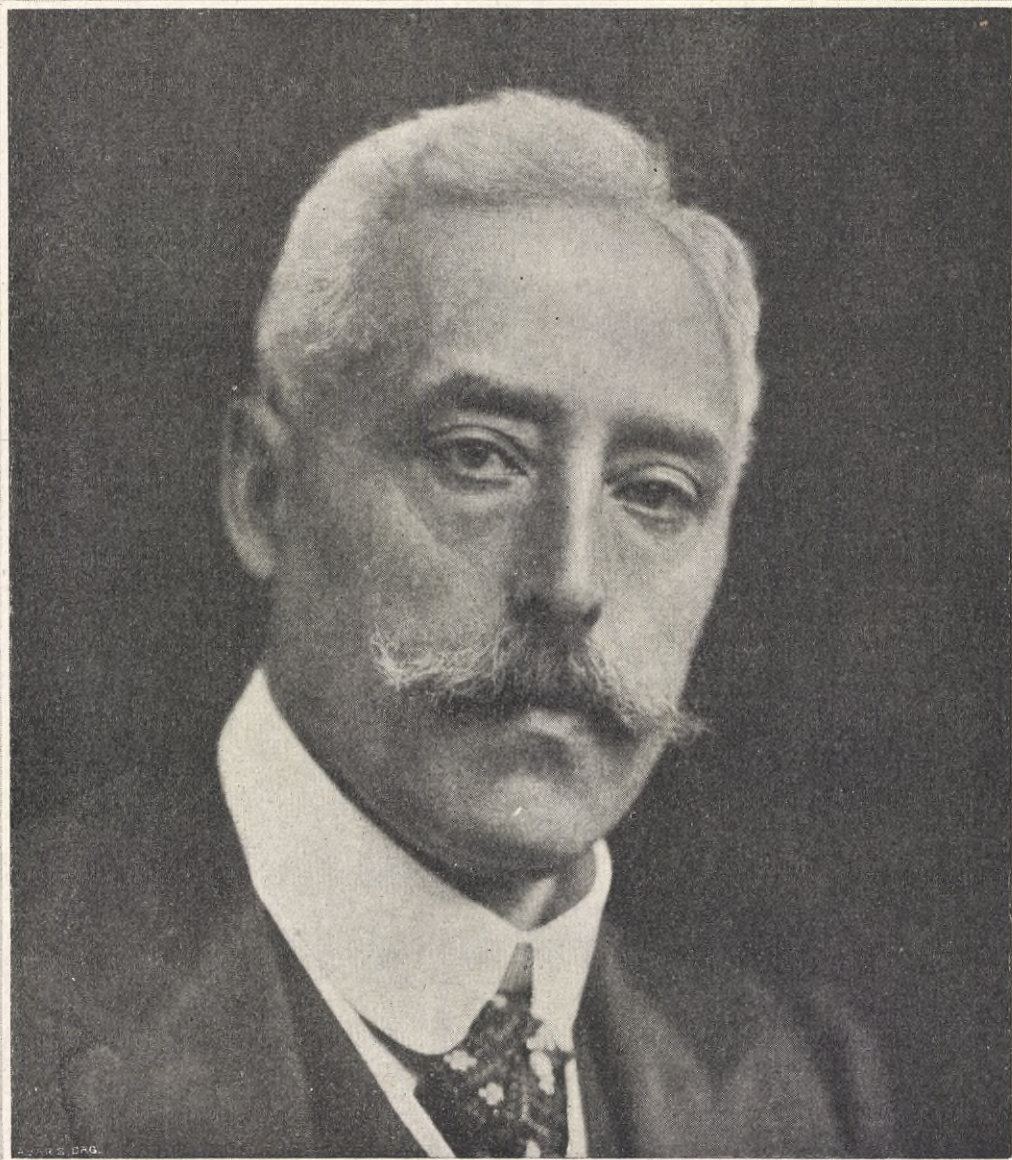
ILLUSTRERADT

MAGASIN

9DE ÄRG.

DEN 5 APRIL 1908.

NO 27

Efter porträtt.

Klick: Kon. A.-B. Bengt Silfversparre Skåm—Öbg

Fred Löwenadler

FREDRIK LÖWENADLER.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Under den nationella uppräckning till starkare solidaritetskänsla, hvilken för vårt folk blef en af de goda följderna af 1905 års händelser, inträffade det också, att blicken hos de i Sverige lefvande svenskarne på ett helt annat sätt, än förut varit fallet, öppnades för vikten att bevara sambandet med de svenskar, som, i utlandet bosatta, likväl bevarade och önskade bevara sin nationalitet. Samkänslan var så mycket lättare att väcka och utveckla, som det snart visade sig, att bättre patrioter och medborgare än många bland utlandssvenskarne fick man leta efter hemma. Där fanns fosterlandskärlek, där fanns offervillighet, där fanns förmåga i lika hög grad som vilja att göra det svenska namnet gällande inför främmande nationer.

Den lifligare samkänslan tog sig på mångahanda sätt uttryck. Det stiftades rena svenska föreningar på de utländska hufvudplatserna, det uppstod rörelser till förmån för svensk undervisning, svenska bibliotek, svenska folkföreläsningar för svenskar i försörjningen och för de svenska kolonierna. Ett af de fruktbaraste utslagen af de nya strömningarne var sträfvandena att i de utländska handelscentra upprätta handelskamrar till befordran af varuutbytet mellan det främmande land, där kammaren bildades, och Sverige samt underlåtande af affärsförbindelserna öfver hufvud dem emellan. Hittills ha två sådana handelskamrar kommit till stånd: i Newyork och London. Af dessa intager den sistnämnda både på grund af betydelsen af den plats, där den verkar, och genom hvad den hittills utträttat obetingadt främsta platsen.

Vid sitt första årsmöte, den 20 sistl. mars, räknade *The Swedish Chamber of Commerce in London*, som dess officiella namn lyder, icke mindre än 189 ledamöter, hvaraf 159 svenska undersåtar. De i Storbritannien bosatta medlemmarnes antal steg till 74.

Vid årsmötet sänkades denna gång den svenska handelskammarens i London ledande man och den faktiskt, om också icke formellt förnämligaste drivande kraften till dess stiftande den 14 nov. 1906: *Fredrik Löwenadler*. Men anledningen var icke, att nitet eller intresset slappnat hos kammarens president, utan att han för närvarande befinner sig ute på en världsomsegling, och detta visserligen icke allenast "til Lyst", utan minst lika mycket för att studera afsättningsmöjligheterna jorden rundt för den svenska världsexportartikeln, han i handelshufvudstaden företräder.

Lars Johan Fredrik Löwenadler är född i Stockholm den 6 december 1854, och son till kassören i riksbanken Fredrik Wilhelm Löwenadler och hans maka, född Feit. Släkten är af småländskt ursprung; dess äldste kände medlem var Lars Kjellman, som på 1600-talet var kronofogde i Östbo härad af Jönköpings län. Sitt nuvarande namn erhöi den genom Lars Kjellmans sonson, kornetten vid adelsfanan, sedermera ryttmästaren Johan Carl Kjellman, som 1781 af dåvarande "romerske" kajsaren Josef II af Österrike upphöjdes i "romerskt" d. v. s. tyskt riksadligt stånd. Adelskapet erkändes två år senare af Gustaf III, men på svenska riddarhuset sökte släkten icke introduktion. I kejsar Josefs adelspatent omnämnas som grund för upphöjelsen i riksadligt stånd bl. a. äfven de berömliga gärningar, genom hvilka Johan Carl Kjellman i hemlandet förvärfvat sig Patriotiska sällskapets medalj, en i dåtiden mindre vanlig utmärkelse. Det gifver liksom en antydning om, att ättens svenska adelskap låg i den fosterlandskärlek och de förtjänster om Sveriges materiella utveckling, hvarigenom så många af dess medlemmar skulle göra sig bekanta.

Efter genomgången läroverksutbildning i hufvudstaden begaf sig Fredrik Löwenadler 1870 till England för att vinna de insikter i språk och handel, som kunde an-

stå en blifvande köpman. Till en början tog han anställning hos en trävarufirma i Newcastle, men flyttade efter några år öfver till London, där han trädde i tjänst hos firman Trummer & Comp. Efter någon tid öfvertog han gemensamt med en tysk köpman detta stora handelshus, som bedref sina affärer i tändstickor jämväl från en afdelning i Hamburg, tills han slutligen blef ensam innehafvare af den firma Trummer & Co. Succ:rs i London, hvars ledare han allt framgent är.

Genom denna firma kom Löwenadler att intaga en ledande ställning i världshandeln med den exportartikel, som spridt kändedomen om svenskt namn och svenskt språk vidare jorden rundt än väl någon annan, artikeln med den berömda devisen: "Tända endast mot lådans plån".

Äfven direkt i den svenska tändsticksindustrien blef Löwenadler snart starkt intresserad. Det fanns en tid, då Jönköpings västra tändsticksfabrik, Annebergs i Solberga och största delen af Vesterviks tändsticksfabrik befunno sig i hans ägo. Sedermera öfvertogs som bekant dessa fabriker såväl som ett flertal andra af vårt lands mera betydande af det stora Jönköpings och Vulkans tändsticksfabriksaktiebolag, men generalagenturen för detta öfverläts samtidigt till det af Löwenadler ledda handelshuset i London, hvadan han för närvarande står som denna svenska industris främste målsman utåt.

Hvad Fredrik Löwenadler betydtt för den svenska kolonien i London, står icke till att för den utanförstående teckna. Må vara nog sagt, att från hans sida utöfvats mycket af denna tysta välgörenhet åt landsmän, hvarmed våra kolonier i utlandet skulle kunna fullskrifva många vackra blad i sin historia, blott den icke varit så tyst, och att han därutöfver aldrig undandragit stöd och bistånd med råd och dåd, när det gällt förvärkligande af något företag därute i landsmännens gemensamma intresse.

Här hemma har Fredrik Löwenadler, utom genom sin framstående ställning inom affärsvärlden och sitt deltagande vid stiftandet af den svenska handelskammaren i London, mest gjort sig bemärkt genom sitt lifliga intresse och frikostighet i fråga om idrott och sport. Särskildt har de svenska idrottsmännens deltagande i de för några år sedan återupplivade Olympiska spelen legat honom varmt om hjärtat. När i år dessa spel blifvit förlagda till England, är det också en själfklar sak, att Löwenadler på svensk sida kommer att intaga en ledande plats. Hans världsomsegling är ock ställd så, att han tills dess åter kan beräknas hemma i London — till fromma och uppmuntran för de landsmän, hvilka ditsändas för att föra våra runor och upprätthålla vårt vid de tidigare täflingarne i Grekland förvärfvade höga anseende inom den internationella idrottsvärlden.

»STRÖDDA TANKAR.»

Professor O. E. Lindbergs namn är ej obekant för den stora allmänheten. Bredvid sitt vetenskapliga arbete i professuren vid Göteborgs högskola har han nämligen medhunnit ett ideellt skriftställarskap af största värde — såsom i den bekanta artikelserien "Stämningar och meditationer". Och då prof. L. nu tillmötesgått oss med löfte om en följd af sina populära och af idealistisk vidhjärtenhet präglade uppsatser under den gemensamma rubriken "Strödda tankar", torde detta hälsas med allmän tillfredsställelse af våra läsare. — Å omsl. till veckans nr finnes inför den första af dessa uppsatser, "Tänkande utan hjärna", som ger en god föreställning om arten af professor Lindbergs blifvande medarbetarskap i H. 8. D.

PROFESSOR
O. E. LINDBERG.

SVENSK KONST.

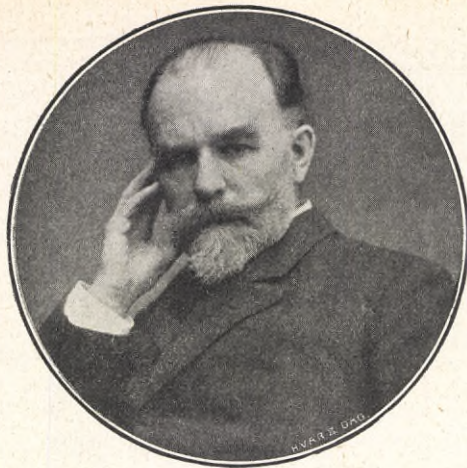

Foto. Ellquist, Stockholm.

Kliché: Bengt Sjöforsparre
AXEL TALLBERG.

Det är med glädje manerfarit, att riksdagen nu visat sig tillfullo inse den stora betydelse upprättandet af en etsnings- och gravyrskola vid det blifvande läroverket under konstakademien tillsyn, "Kungl. högskolan för bildande konst", måste få för landets konst-kulturella utveckling.

Hos oss låg den modärna etsningskonsten så godt som alldeles nere tills för en del år

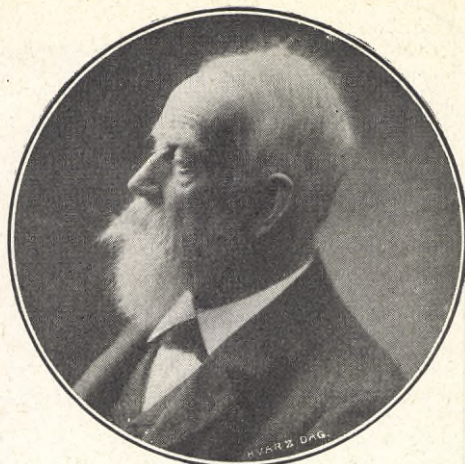

Foto. Axel Larsson, Gbg

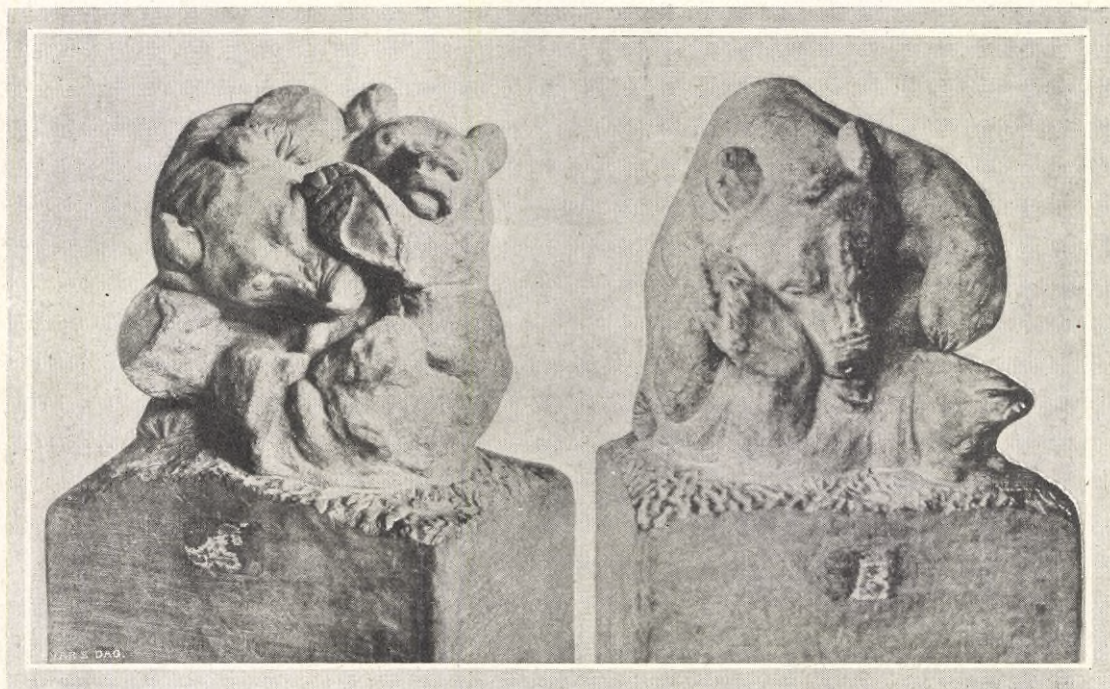
Kliché: Bengt Sjöforsparre
OLOF HERMELIN.

sedan en ung grafiker *Axel Tallberg* efter en långvarig vistelse i utlandet återvände hem för att leda en på hans eget initiativ tillkommen af konstakademien delvis understödd kurs i etsning. Detta var om vi minnas rätt 1895 och sedan dess har denne för den grafiska konstens omhuldande varmt intresserade man oegennyttigt och energiskt arbetat för dess erkännande och stadiga höjande.

Till Tallberg står den svenska etsningskonsten i en tacksamhetssskuld så stor att den väl näppeligen någonsin kan till fullo återgäldas. För honom ha sådana män som Hägg, Zorn och Carl Larson, prins Eugen, Boberg, Björck, Nordström, Pauli, Eugen Janson och Molin m. fl. studerat. Ja, med två eller tre obetydande undantag ha *alla* våra nu levande grafiska konstnärer arbetat under hans ledning. — I den modärna etsningens hemland England är Tallberg inom

de tongifvande fackkretsarne ansedd som en af samtidens mest kunniga och förfarna förmågor på *gravyrteknikens* område, ett omdöme som väl äfven torde bestyrkas af det hedrande anbud han nyligen erhållit från Royal Society of Arts i London om hållandet af en serie föreläsningar inför detta lysande gamla samfund rörande "den äldre grafikens metoder" och invecklade teknik. — Med en sådan lärare torde en svensk etsningsskola ha all möjlig utsikt till en fruktbarande framgång och vår modärna etsningskonst till ett ständigt stigande världsrjykte.

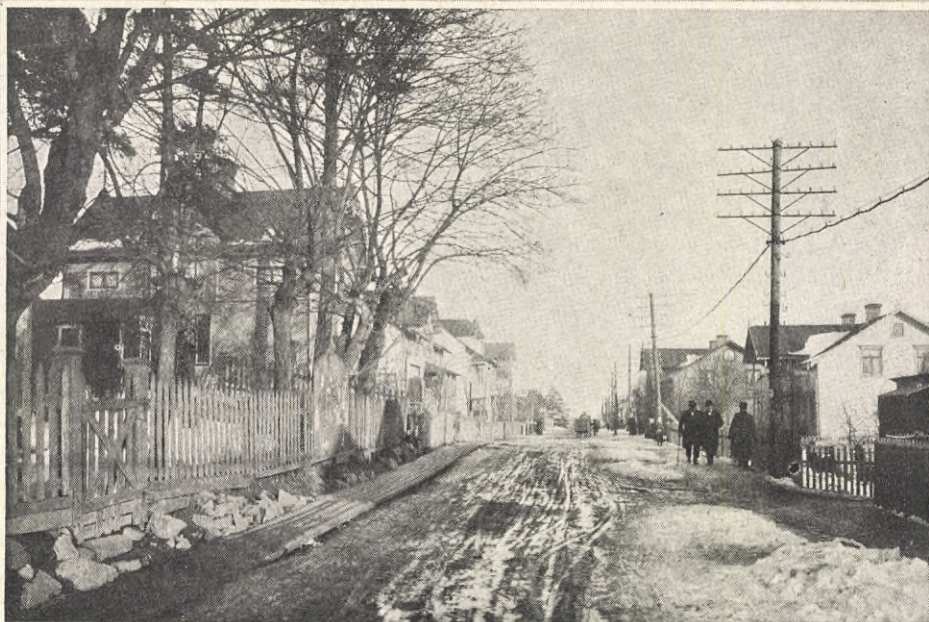
* Ett rum i Kellers och Reiners bekanta utställningslokal i Berlin är f. n. upptaget af 25 tafior af svensk hand. Man blir gladt öfverraskad af att få se "Lappporten" och lapparnas "De dödas ö" i det allra som mest romantiska ljus. Det är som om en ynglings hand kastat ner dessa naturintryck, fångade med en ynglings ögon. Men likväl är det den 81-årige baron Olof Hermelin, som tagit med sig den sista sommarens friska turistintryck från Lappland, och mer, till Berlin.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. STOCKHOLMS FÖRSKÖNING: Millés björngrupper till Berzeliiparken. Kliché: Kev. A.-P. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg
Huvu stadens stadsförmåktige ha i dagarne bes utat moitaga den värdefulla gåfva, som fröken Eva Bonnier hembjudit den: de i granit utiörda björngrupper af Milles, hvilka äro afs dda att pryda Berzeliipark. Som ett led i Stockholms artistiska utsmyckning är ju gåfvan värd mer än vanlig uppmärksamhet, i det den med rent konstnärliga förtjänster förenar ett nationellt ämnesval. Själ uppehåller sig vår berömde skulptör för tillfället i Italien.

DET STÖRRE STOCKHOLM. I.

Den 23 mars beslutade Stockholms stadsfullmäktige att inleda underhandlingar med några af hufvudstadens grannkommuner om deras införlivande med hufvudstaden. Frågan är icke ny; det har länge känts som en nödvändighet att under enhetlig kommunal och juridisk förvaltning

GATA I HAGALUND.

däri, att den ville ha ännu flera grannkommuner införlivade.

Inkorporeringen kommer emellertid att gälla endast fem af grannsocknarna nämligen Nacka och Brännkyrka i söder, Lidingö i nordost samt

VY FRÅN HUFVUDSTA.

samla Stockholms många och folkrika förstäder, som i så många afseenden ha gemensamma intressen med hufvudstaden.

Stadsfullmäktiges beslut fattades efter debatt och votering, men likväl enhälligt; ty minoriteten skilde sig från majoriteten endast

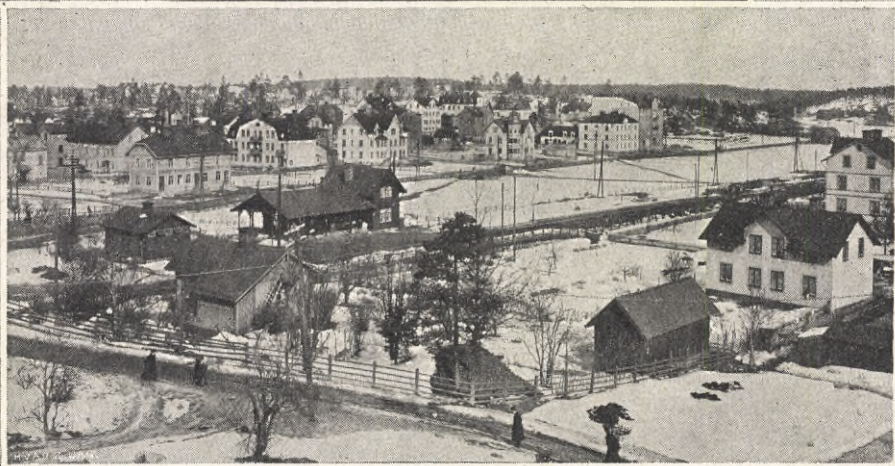
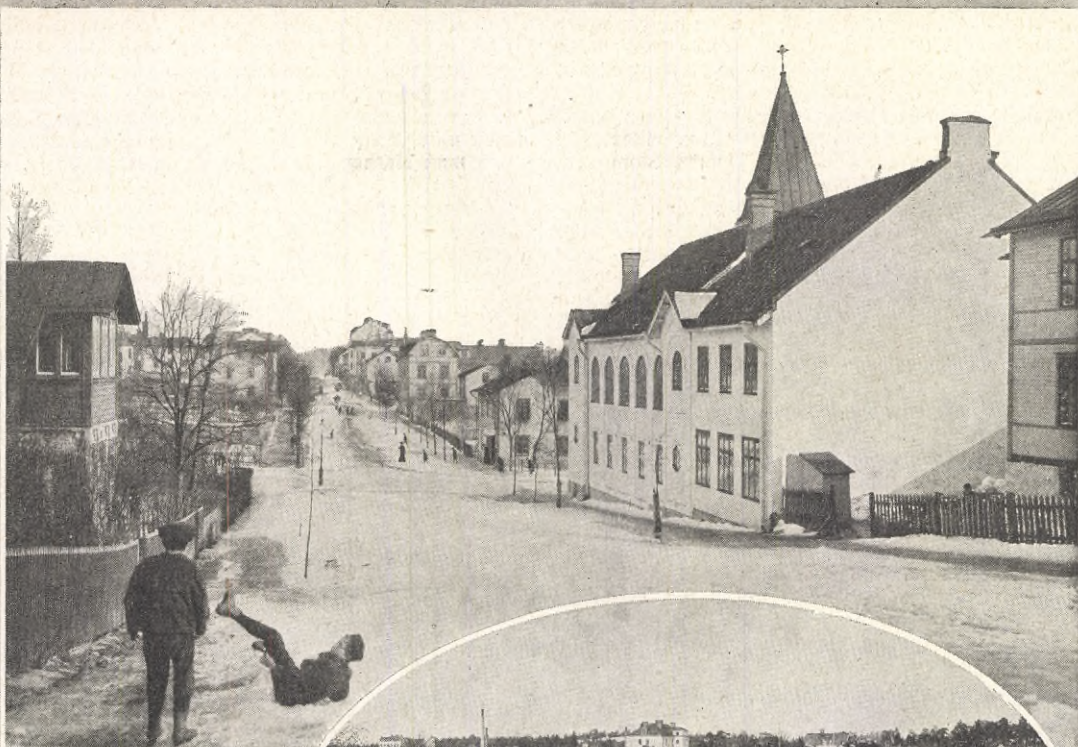

Foto. HVAR 8 DAG.

UTSIKT ÖFVER HUFVUDSTA, MED HAGALUND I BAKGRUNDEN.

Kliché: Bengt Silversjurre.

1. GATA I SUNDBYBERG.

Solna och Bromma i nordväst. Genom denna utvidgning får huvudstaden en areal, nära sju gånger större än den nuvarande. De nya områdenas areal utgör 207,26 kv.-km., och dess invånareantal uppgick vid slutet af år 1906 till 39,644 personer.

Under de senaste årtiondena ha inom dessa områden uppvuxit ett flertal tätt befolkade villastäder. Inom Nacka ligga sålunda bl. a. Dufnäs, Storängen, Neglinge och Saltsjöbaden, inom Brännkyrka Liljeholmen, Löfholmen, Gröndal, Fridhem, Örby, Södertörns villastad m. fl., inom Lidingö Islinge och Lidingö villastad, inom Solna Hagalund, Nya Hufvudsta, Lilla Alby m. fl., inom Bromma Sundbybergs köping, Mariehäll, Kungsholms villastad o. s. v. Störst bland dessa samhällen är Sundbybergs köping, som år 1906 räknade 3,871 invånare.

Det är ju i vår tid ett vanligt fenomen, att större städer med sig införliva de rundt omkring uppväxande förstäderna. Det är industrialismen, som suger folk till storstäderna, det är bostadsbristen som åter drifver ut dem i omgifningarne. Men det händer ofta att de komma ur askan i elden; om bostäderna bli billigare, inträffar i stället, att de med amerikansk fart uppväxande "villastäderna" bli allt annat än välordnade i afseende på rättsväsen, hygieniska förhållanden, brandväsen, kommunikationer m. m. För vederbörande kommuner innebär det därför en gifven fördel att bli annekterade af storstaden, ty därigenom komma de i åtnjutande af storstadens alla fördelar i dessa afseenden. Och staden själf vinner fördelen af ett ökad utrymme inom stadsområdet, hvarigenom den starka tomtvärdestegringen och den därmed följande bostadsdyrheten kunna motverkas.

Hvad Stockholm och dess grannsamhällen beträffar, är behovet af förbättrade förhållanden synnerligen starkt. Undantager man ett par huvudsakligen för de förmögnare klasserna afsedda villasamhällen, såsom

Saltsjöbaden och Storängen, råda i de flesta förstäderna sorgliga missförhållanden. Trångboddheten är icke mycket mindre än inne i staden, den allmänna ordningen är icke alltid den bästa, dränering och belysning äro af primitivaste slag eller existera icke alls, och de estetiska krafven äro djupt föraktade. Hvad som framför allt behöfs är tidsenliga kommunikationer, och man får hoppas, att anordnandet af sådana skall bli den första omsorgen för det större Stockholms första kommunala representation.

Och att Stockholm å sin sida väl behöfver ökad utrymme är allt för väl bekant; huvudstadens bostadsförhållanden äro sedan länge en visa för hela landet.

En fördel, som med inkorporeringen utan vidare tillfaller de införlivade områdena, är den snabbare rättskipningen. I stället för de med långa mellanrum sammanträdande häradsrätterna få de den dagligen tillgängliga rådhusrätten att anlita.

Det är således ställt utom allt tvifvel, att såväl Stockholm som grannkommunerna äro att lyckönska till det fattade beslutet. Måhända borde man, såsom minoriteten i stadsfullmäktige påyrkade, medtagit ett par kommuner till, särskildt Danderyd med Djursholms köping och Stocksund. Den dag kommer nog, då det skall bli nödvändigt att införliva äfven dem.

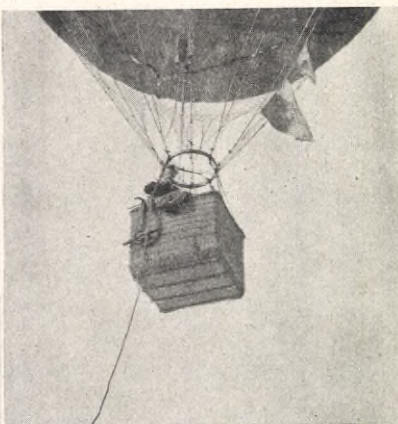
Den nu skedd inkorporeringen är endast af kommunal natur, icke kyrklig. Området för Stockholms stads konsistoriums verksamhet blir tillsvi vidare det samma som förr. När inkorporeringen är verkställd, blir således det större Stockholm i kyrkligt hänseende deladt mellan tre konsistorier, nämligen Stockholms stads konsistorium samt domkapitlet i Uppsala och Strängnäs. Denna uppdelning har måhända icke så mycket att betyda, men innebär dock vissa olägenheter, hvarför man nu hoppas, att ett förslag om kyrklig inkorporering skall följa efter den kommunala.

K. F.

ARGONAUTS FÄRD.

En synnerligen lyckad ballonguppstigning företogs Marie bebådelsedag från Idrottsparken i Stockholm af ing. Th. Thomas och hr F. Brandsten med direktör Smitts ballong "Argonaut".

Vid tillfället rådde det bästa väder och vårsolen lyste härligt på den vackra

Kliché. — *Longt Sjöversparre.*

Efter fotograf

1. BALLONGEN FYLLES. — 2. BALLONGENS AFFÄRD.

ballongen när den kl. 9,17 f. m. majestätiskt höjde sig och seglade bort i nordnordostlig riktning. Efter 5 timmars behaglig seglats landade ballongen vid Nor, 3 mil norr om Norrtälje.

Resultatet af förslags-täflan för Mars

kungöres i nästa nummer, då äfven tillkännagifves om utdelandet af det litterära tre-månaderspriset å 75 kronor.

MAJ-BLOMMAN

firar nu sitt segrigtåg Sverige rundt. Icke mindre än en million blommor ha redan beställts och ett femtiotal städer och större samhällen ha anslutit sig till Majblommans riksförbund.

Glöm ej deltaga i Marståflan: Insänd före 10 april namnet på den i Edert tycke bästa berättelsen under mars enligt förut gifna regler.

ÅRETS MAJBLOMMA (i denna storlek).

PLENUM I RIKSDAGENS FÖRSTA KAMMARE 1908.

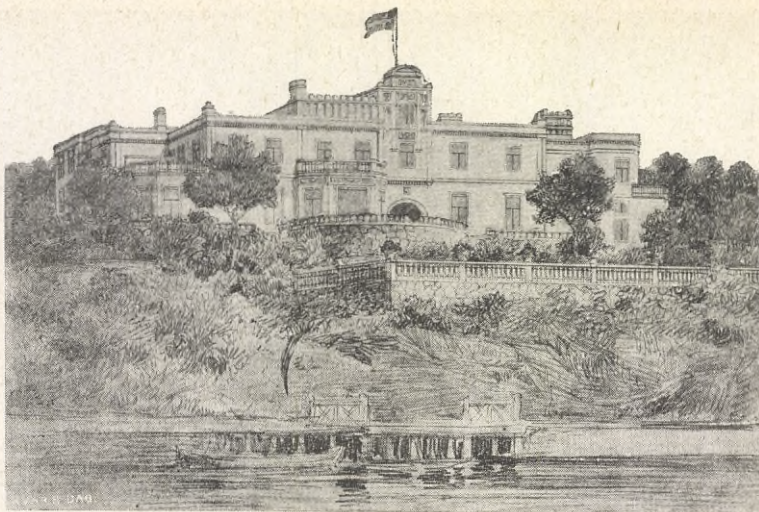
— 423 —

HVAR 8 DAG

HVAR 8 DAGS fotograf i Sklm. (TILLHÖR SERIEN GRUPPER FRÅN RIKSDAGEN V.) Vid talmansbordet sitta (t. v.) talmannen Grefve Sparre och (t. h.) brukspatron Lundeberg. *Kliché: Bengt Sjöforsparre.*
 Frih. Gust. Tamm (1), Disp. Beck-Friis (2), Fullm. Östberg (3), Landsh. Cedercranz (4), Hhöfd. Hasselrot (5), f. Just.-råd. Afzelius (6), Bankdir. Wallenberg (7), K.-prost Pettersson (8), Brukseg. P. G. Tamm (9), H.-höfd. Berger (10), Grossh. Wijk (11), Öfverste Hult (12), Godseg. Hallin (13), Kapt. v. Baumgarten (14), Kapt. Ridderbjelke (15), Landsh. Lagerbring (16), Grossh. Boman (17), H.-höfd. af Ekenstam (18), Prof. Fahlbeck (19), Prof. Wijkander (20), Prof. Clason (21), Godseg. Ros (22), Kronofogde v. Mentzer (23), Gen.-dir. Wieselgren (24), Gen.-konsul Fränckel (25), H.-höfd. Kinander (26), Lektor Nyström (27), Brukseg. Stephens (28), Disp. Berggren (29), Byråchef Hammarström (30), Prof. Lindgren (31), Öfv.-kam.-junk. von Rosen (32), Landsh. von Oelreich (33), Gen.-dir. Wachtmeister (34), Dr. C. Nyström (35), Fabr. Sandvall (36), Godseg. Lewenhaupt (37), Dir. Herdin (38), Distr.-chef Taube (39), Hofjägm. Bohnstedt (42), Ing. Wester (43), Pres. Åkerhjelm (44), Red. Danström (45), Grossh. Lithander (46), Ing. Håkansson (47), Dom.-int. Bäckström (48), f. Just.-råd. Trygger (49), H.-höfd. Gezelius (50), Prof. Berggren (51), f. landsh. Odelberg (54), Ing. Berg (56), Hofpred. Heüman (57), Ryttn. Bohnstedt (58), Disp. Folin (59), Godseg. Behm (60), Disp. Wennberg (61), Landsh. Boström (62), Prov.-läk. Björck (63), Godseg. R. Hamilton (64), Landsh. De Geer (65), Ryttn. Gripstedt (66), Disp. Almström (67), Disp. Magnusson (68), Biskop Billing (69), Godseg. von Möller (70), Brukseg. Bergström (71), Öfverste Ewerlöf (72), Fabr. Olsén (73), K.-prost Sörensson (74), H.-höfd. Uppström (75), H.-höfd. Rogberg (76), Öfverjägm. Barthelson (77), Godseg. Wijk (78), Brukseg. Montgomery (79), Major Gyllenstierna (80), Prost. Sjöholm (81), Gen.-major Palmstjerna (82), Konsul Trapp (83), Landsh. Siöcrona (84), Disp. Enhörning (85), Byråchef Kinberg (86), H.-höfd. Berg (87), Hofm. Klingspor (88), Borgm. Stapelmohr (89), f. Gen.-dir. Åkerman (90), f. Gen.-dir. Anderson (91).

PRINS VILHELMS VILLA Å DJURGÅRDEN.

Ritningarna till den tredje af Djurgårdens fursteboningar ha i dagarna fullbordats af vår kände arkitekt Ferdinand Boberg, som ju likaledes varit upphofsman till Prins Carls villa vid entrén till Djurgården. Som allmänt omdöme måste det sägas, att den nya byggnaden förmånligt skiljer sig från den sistnämnda genom sin verkligt slottsliknande och förnäma fasad, som vetter mot segelleden och som prydnad för Djurgårdsstranden värdigt ställer sig vid sidan af prins Eugens och Thiels palats. Det magnifika byggnadsverket, en bröllopsgåfva till det unga fursteparet af Storfurstinnan Elisabeth Feodorovna, blir beläget helt nära

PRINS VILHELMS VILLA Å DJURGÅRDEN, enligt arkitekt F. Bobergs teckning

Bellmansro, begränsadt i öster af den vänliga och leende Frisens park och skiljdt i väster genom en vacker dunge från Djurgårdsstaden.

Terrasseringsarbetet har redan tagit sin början, och tre gamla djurgårdsvillor torde få sätta livet till, under det träd och buskar, som inte ha sin plats på själfva byggnadstomten, komma att pietetsfullt skyddas och bibehållas.

1. FYLGIA HAR GÄSTER I TUNIS.
2. FYLGIA I TUNIS HAMN.

FRÅN FYLGIAS LÅNGFÄRD.

I medio af mars hade Fylgia på sin långa färd kommit till Tunis. Där hölls den 18 stor mottagning ombord. Vid denna närvaro den franske generalresidenten och stadens alla högre ämbetsmän med damer, och mottagningen skildras i platstidningarna som särdeles lysande.

RÄDDADE UR GRUFVAN.

Foto. Signe Byquist, Malmberget.

DE BÅDA INSTÄNGDA OCH RÄDDADE ARBETARNE, ortdrifvarne Gustaf Pettersson och Jan Erik Jansson.

PLATSEN FÖR GRUFRASET, i stigorten mellan Hermelins- och Skånegrufvorna i Malmberget. Strax innan vårt fotografi blef taget hade man lyckats borra igenom bergväggen, så att man kunde skicka ned mat och ljus till de i grufvan inestängda arbetarne.

Genom ett ras i stigorten mellan Hermelins- och Skånegrufvorna i Malmberget på morgonen fredagen den 20 mars inestängdes två af ortdrifvarne, Gustaf Pettersson och Jan Erik Jansson. Efter två dygns arbete lyckades man på söndagsmorgon kl. 6 rädda dem. Den vanliga vägen från Skånegruvnan hade genom raset stängts af sten och bjälkspillror och man måste med utomordentliga svårigheter spränga genom bergväggen mellan Hermelinsstollen och Skånegruvnan.

nitche - Bengt Skjerveparr.

MAN SÄNDER NED LIFSMEDEL TILL DE INSPÄRRADE. (Förstoring från bilden ofvan).

SCHISMEN I SVENSKA TURISTFÖRENINGEN.

Efter det den 29 mars hållna mötet i Svenska Turistföreningen ser det ut som om den söndring bland föreningens ledande krafter, af hvilken samarbetet sedan en tid tillbaka störts, skulle vara på väg mot en lösning. Upphovet till tvisten var den, att tre af styrelseledamöterna kamrer Wancke, dr G. Andersson och bokförläggare Wahlström utgått ur styrelsen på grund af bland annat en meningsskiljaktighet rörande sekreterarens tjänstgöring. Sedan de vid årsmötet afgått, hade man likväl lämnat en plats öppen för kamrer Wancke, som tillika var föreningens skattmästare.

Med tanke på de afgångna ledamöternas förtjänstfulla arbete i föreningens tjänst, gick styrelsen dem efter hand till mötes i nästan alla punkter. Kamrer Wancke tog tillbaka sin befattning som skattmästare, medan den efter honom lediga platsen i styrelsen öfvertogs af doktor Andersson.

Riksantikvarien H. HILDEBRAND, Turistföreningens ordförande.

Kandidat V. LANGLET, dess sekreterare.

Kamrer F. WANCKE, som nu återtagit skattmästarebefattningen.

Doktor GUNNAR ANDERSSON, som ånyo ingått i styrelsen.

ETT FURSTEMÖTE I DOGERNAS STAD.

Under sin Medelhafsresa begagnade kejsar Wilhelm tillfället att möta konung Victor Emanuel i Venedig. Besöket var af helt privat natur och de eventuella tysk-italienska politiska frågorna torde herr Tittoni få afhandla, när furst Bülow om några veckor besöker honom. Kejsaren är åtföljd af kättsarinnan och sina båda yngsta barn, August Wilhelm och Victoria Luise, som helt vunnit venetianarnes hjärtan — liksom äfven kejsarparet varit föremål för

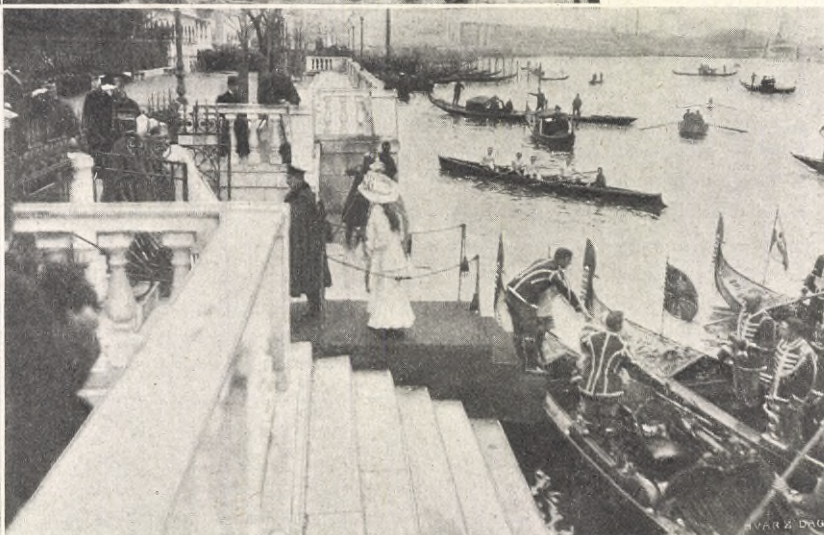
TYSKA KRYSSAREN
"HAMBURG" I VENEDIGS
HAMN.

Öfverst:
FÄRDEN GENOM CA-
NALE GRANDE.

Mellerst:
GONDOLAN MED KEJ-
SAREN OCH KONUN-
GEN.

Nederst:
LANDSTIGNINGEN
EFTER FÄRDEN.
Först gå konung Victor
Emanuel och tyska kejsa-
rinnan, därefter kejsaren
och prinsessan Victoria
Luise.

de hjärtligaste hyl-
ningar. De gamla
statsgondolerna, som
under Venetias glans-
tid förde så många
doger öfver kanalerna
voro iståndsatta och
följde kejsarens gon-
dol genom lagunsta-
den.

Förlofningen mellan hertigen af Abruzzerna, den bekante nordpolsfaren prins Luigi af Italien, och miss Catherine Elkins, dotter till senator Elkins från Virginia, torde väl nu få betraktas som tämligen definitiv, och bröllopet lär komma att äga rum i oktober. — Prinsen sammanträdde första gången i våras med miss Elkins och intogs genast af den vackra amerikanskan. Man är öfvertygad att från konungafamiliens sida intet hinder kommer att resas mot förbindelsen och denna kan väl

Efter porträtt.

MISS CATHERINE ELKINS.

König: enligt Silfversparre.

EN FURSTEFÖRLOFNING:

HERTIGEN AF ABRUZZERNA.

de frihandelsvänlige konservatives egentlige ledare.

Konflikten mellan de tyska journalisterna och en af tyska centerpartiets medlemmar Gröber har väckt stort uppseende. Gröbers oparlamentariska uppträdande mot referenterna framkallade som bekant en referentsträjk, som nära nog afklippte riksdagsarbetet tills Gröber erkänt, att han förgått sig. Allmänheten och de ledande kretsarne stodo på prässens sida.

Efter porträtt.

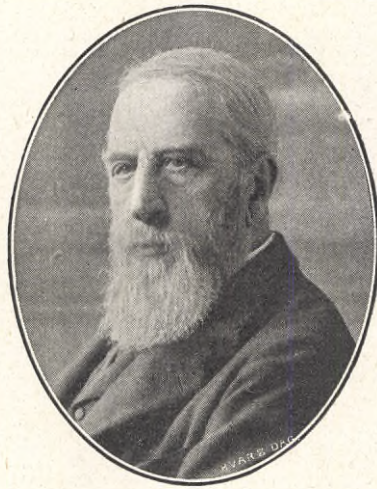
König: Bengt Silfversparre.

EARLEN AF DUDLEY, Australiska förbundets nye generalguvernör.

knappast håller betraktas som någon spekulation i amerikanska millioner, då prinsen själf äger en anseelig förmögenhet och konungen säges ha uttryckt som sin önskan att miss Elkins icke måtte medföra någon hemgift.

Till Australiska förbundets generalguvernör har utnämnts *Earlen af Dudley*, som trots unionistiska principer genom sitt arbete för Irlands själfstyrelse skaffat sig förbindelsepunkter med regeringen. Dudleys privata förmögenhet har också medverkat till hans placering på brittiska rikets dyrbaraste hederspost.

Hertigen af Devonshire afled den 24 mars i Cannes. Född 1833 fick han redan 1857 säte i underhuset, där han

Efter porträtt.

König: Bengt Silfversparre.

HERTIGEN AF DEVONSHIRE. †

anslöt sig till det liberala partiet. Han medverkade till ministären Derby-Disraelis fall 1859 samt beklädde under den liberala perioden till 1874 åtskilliga ministeriella poster. Vid Gladstones tillbakaträdande 1875 öfvertog Hartington — som han då hette, fadern dog 1891 och han blef då hertig af Devonshire — ledningen. Efter liberala valsegern 1880 tog Gladstone ånyo ledningen och hertigen öfvertog ministerposten för Indien. 1886 kom det till brytning mellan Gladstone och Hartington på irländska frågan, och H. slöt sig till Chamberlain och tog tillsammans med honom ledningen öfver de liberala unionisterna. 1895 tog han plats i den konservativa regeringen, men bröt med denna när Chamberlain började drifva sin tullpolitik. Till sin död var han

Efter fotograf.

TYSKE CENTERMANNEN GRÖBER.

som föranledt den tyska journaliststrejken genom sitt uppträdande i "Reichstag".

VÅRT KAVALLERI I HÖGA NORDEN.

ETT SNÖBAD.

SVÅR PASSAGE.

SKARPSKJUTNING MOT SNÖVÄRN för att utröna snöns motståndskraft.

De norrländska vinterförhållandena haiva under senaste åren varit föremål för grundliga studier i militärt hänseende. Vid vårt nordligast förlagda kavalleriregemente hafva årslånga försök gjorts för att erhålla en lämplig vinterutrustning och grundlig erfarenhet om huru kavalleri-vapnet under dessa för detsamma synnerligen svåra förhållanden skall kunna fylla sin uppgift. När den norrländska vintern med

sin metersdjupa snö gjort sitt inträde, begränsas kavalleriets framkomlighet till vägarna, som dessutom äro fåtaliga och ofta dåligt banade. Att till häst röra sig i terrängen är otänkbart, minsta felsteg från den hårdt tilltrampade vägbanan — och häst och ryttare tumla om i den djupa snön.

Endast skidan möjliggör att fritt och obehindradt röra sig i terrängen och måste under sådana förhållanden i viss mån ersätta hästen. Häst och skida komplettera hvarandra och på så sätt kan kavalleriet bibehålla sin viktiga egenskap af rörlighet samt fortfara att fylla sin uppgift.

För att sprida kännedom inom kavalleriet om dessa säregna förhållanden haiva vederbörande vidtagit den kloka åtgärden att för ett eller annat år förlägga kavalleriets officersvolontärskola till Norrland.

Våra bilder äro alla tagna vid skolans vinteröfningar, särskildt från en i början af mars företagen öfning till Halmöarna, hvilka åtskilja östra och västra Kvarken.

Nästan på dagen för 99 år sedan gjorde ryssarna

sitt bekanta tåg öfver Kvarken för att gifva det arma Sverige nådestöten. På södra delen af Halmöarna, just där ryssarna landstego, har officersvolontärskolan små bevakningsafdelningar långt ut på kobbar och skär för att i tid inrapportera den anryckande fienden. Östra Kvarken ligger frusen så långt ögat och kikare nå, horisonten erbjuder en enda glänsande strimma af taggiga isblock, som stormarna tornat

upp, säkerligen en besvärlig och mödosam väg. Med små flaggor signaleras de fingerade rapporterna i land för att sedan per häst och med skidlöpare befordras till närmaste telefonstation. Det är lifligt på de annars så tysta Halmöarna, i sena vinterkvällen — termometern visar 23 gr. kallt — smattrar den ena salfvän efter den andra för att sedan övergå i en enda knattrande gevärseld. Det är åter de unga volontärerna, hvilka med en välriktad eld mottaga en öfver Kvarken anryckande fiende. Målen ute på isen bakom hopdriven snö och upptornade isblock äro föremål för en liflig eld. Fiendens landstigningsförsök tillbakaslås och rapporten härom sändes meddelst ljussignaler den 2,5 mil långa vägen till Ratan, hvarifrån telefonen befordrar den vidare. Temperaturen har härunder sjunkit till — 26 gr. Skidan gnisslar mot den skarpa snön, då skolan vid midnatt återvänder till Halmöby för att intaga sina kvarter, en nordpolsfärd i smått när man i det klara mån-skenet skidar öfver det frusna hafvet. Det gäller att vara väl utrustad under dylika färder och måste man

VÄSTRA KVARKEN PASSERAS I 20 GRADERS KYLA.
EN SIGNALSTATION UTE I KVARKEN.

HVAR 8 DAG

Efter fotografier

beundra våra tappra landsmän och finska vapenbröder, som för 100 år sedan under ännu skarpare kyla fullgjorde sin plikt mot fosterlandet i en sliten och olämplig utrustning, som ingalunda gaf dem något skydd mot den starka vinterkylan.

Klubbé: Km. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålin.—Gly

SNÖHINDER. — EN RAPPORT FRAMFÖRES AF RYTTARE OCH SKIDLÖPARE.

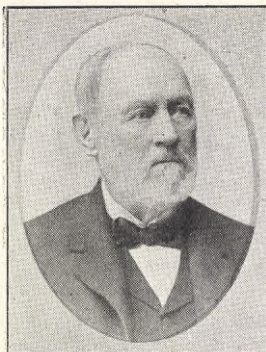
KATTEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF J. L. STOCKENSTRAND.

Han stannade midt i brinken och lyssnade. De lätta, smygande steg, som tassade vid närmaste knut hade följt honom från Stallmästaregården där han hållit graföl efter hustrun. Vände han sig om skulle han ingenting se i mörkret. Det låg oväderstryck i luften, högt öfver de gamla husens spetsiga gaflar drefvo läderlappsliknande moln mot vinden; som ett stänk af fosfor glimmade en stjärna fram och försvann, så föllo ett par droppar fräsande på kullerstenarna invid porten. Stegen kommo allt närmare, hjärtat började hamra och för öronen ljöd larmet af brusande vatten. Med ett lätt tryck strök någonting mjukt förbi honom och tassade vidare uppför brinken. Hastigt ryckte han upp porten till sitt hus och skyndade in. Andfädd och darrande lutade han sig mot dörrposten. Nu var han räddad!

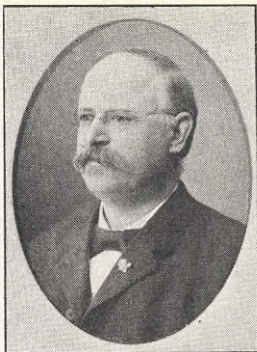
Klockan i St. Gertrud började slå med långsamma, döfva slag och som oräkneliga ekon upprepade kyrkklockornas ljudet på Norr och Söder. Mellan klämtslagen hörde han hur någon gick med hasande steg, uppför trappan, stannade och väntade på honom däruppe i mörkret. Medan han lyssnade sökte han skjuta från sig minnet af något, som hände då han lämnade hustruns graf. Han hade vänt sig om med en syndig glädje i hågen, glädje öfver att de aldrig mer kunde plåga hvarandra; i samma ögonblick reste sig en smal, skugglik skepnad upp ur grafven, gled långsamt in mellan idegranarna och blef till ett med mörkret. Senare hade han druckit och hållit tal till gästerna, glammat och väsnats; på synen hade han ej tänkt förrän klockornas *miser cordia* ljud därute i natten. Då det förblef tyst i trappuppgången reste han på

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

C. F. LUNDSTRÖM.

80 år fyllde den 2 april godsägaren Carl Franz Lundström, Sthlm. Grundläggare af tändsticksexporten. Led. af Jönköpings stadsfullm. 62, led. af stadsfullm. och beredningsutskottet i Sthlm 65-83. Led af Riksd. A. K. för Sthlms stad 73-76. Hedersted. af Landbruksakademien m. m.

C. W. RENDAHL.

Musikdirektör Claes Wilhelm Rendahl i Karlstad fyllde den 4 april 60 år. Organistex. 68, musikdirektörsex. 71, musiklärare vid högre allmänna läroverket i Karlstad 73, domkyrkoorganist 77. Ledamot af Musikaliska akademien 1900. Ordf. i Sv. allm. organist- och kantorsförening 01.

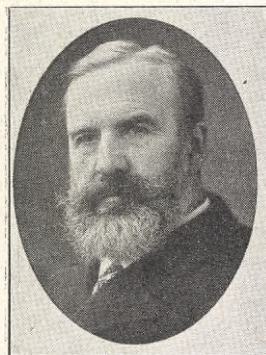
N. NILSSON.

Kamreraren vid Hesselholms Handels- och Industriförening, Nils Nilsson, fyllde den 12 mars 50 år. N. är ordförande och en af stiftarne i öfvannämnda förening, kommunalfullmäktigt, brandchef m. m.

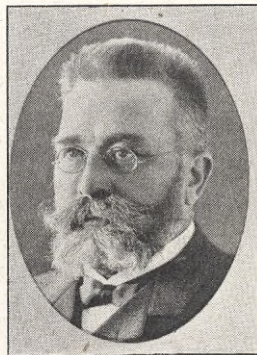
A. G. H. STILLE.

Till e. o. professor i historia vid Lunds universitet har utnämnts lektor Arthur Stille. Född 63, stud-ex. 81, fil. dr. 89, docent i historia vid Lunds universitet 92, professors n. h. o. värdighet 05, lektor vid h. allm. läroverket i Lund 05.

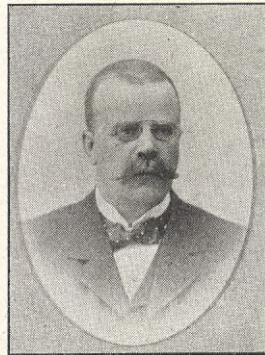
J. P. KLASON.

60 år fyllde den 4 april professor Peter Klason i Stockholm. Fil. dr. 74, docent s. a. laborator vid Lunds universitet 76, professor i kemisk teknologi vid Tekniska högskolan 90. L. K. W. A. 89. Led. af Nobelkom. för kemi sedan 1900, af Landbruksakad.förv.-kom. sedan 01. ordf. i Sv. Bryggarföreningen sedan 97.

C. PEHRSON.

60 år fyllde den 20 mars rektor Carl Pehrson, Kristinehamn. Stud-ex. 69, prästvigd 72, pastorex. 79, sedan 92 rektor vid Kristinehamns Praktiska skola.

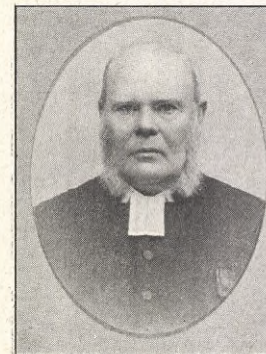
J. D. af SANDEBERG.

Stadsnotarien t. f. rådmann John af Sandeberg, Sundsvall, fyllde den 22 mars 50 år. Stud-ex. 77, v. häradshöfd. 85, stadsnot. i Sundsvall 91. Ordf. i Bevillningsberedningen och taxeringsnämnden för Sundsvall, sekr. i Handels- och Sjöfartsnämnden m. fl. offentl. och kommunala uppdrag.

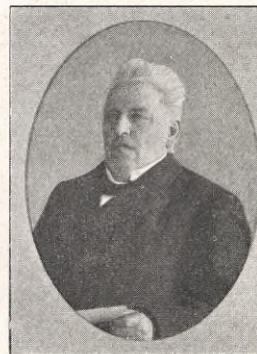
C. ÖSTMAN.

Fabrikör Carl Östman i Sköfde fyllde den 22 mars 45 år. Intresse rad kommunalman. Led. af Sköfde stadsfullmäktige.

Z. AHLIN. †

Den 22 mars afled i Ystad kyrkoherde Zacharias Ahlin. Född 33, stud-ex. 54, prästvigd 70, läroverkslärare i Mariestad, Skara och Kalmar 61-68, rektor i Kalmar 79, kyrkoherde i Ystad 78. Led af Riksd. A. K. 81, ordf. i Ystads stadsfullmäktige 93-01, landstingsman 85-93. Läroverksinspektör m. m.

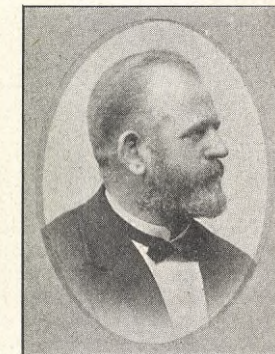
J. ANJOU. †

Den 29 mars afled i en ålder af 63 år pastor John Anjou i Herrljunga. A, som studerat vid Augustanasynoden i Amerika, där han aflagdt prästex. och varit lärare, har varit en af de mera bemärkta krafterna i Sv. Missionstörbundet. Här inom sin ort tagits i anspråk för allmänna värf.

C. G. F. KUYLENSTJERNA. †

Den 20 mars afled i Lund översteiöjtnant Carl Gustaf Fredrik Kuylenstjerna. Född 47, u-löjtn. vid Jönköpings reg. 69, avancerade vid nämnda reg. till major 98, afsked 04, översteiöjtn i armén s. a. Ordf. i Skogsvårdsstyr. för Jönköpings län, distr. dir. i Smålands m. fl. prov. hypoteksförening m. m.

K. J. LEFWANDER. †

Bryggerlägaren Karl Johan Lefwander i Lidköping afled gårstades den 19 mars, 56 år gammal. Intresserad kommunalman. sedan ett 20-tal år ledmot af Lidköpings fattig vård, drätselkammare och kyrkord.

Med uppriktigt beklagande mottogs från skilda håll underrättelsen om att en af den svenska bankvärldens mest sympatiska personligheter, verkställande direktören i Sveriges allmänna hypoteksbank Henry Theodor Frölander, den 10 mars aflidit i Stockholm efter några veckors oroväckande sjukdom. Beklagandet var så mycket allmännare, som den aflidne i vidsträckt kretsar, äfven utom sitt egentliga arbetsområde, gjort sig känd för omutlig rätträdighet, mångsidig bildning och i bästa mening frisinnad, vidsynt läggning.

Frölander var född i Göteborg 1856, blef 1873 student i Uppsala och ägnade sig därefter åt vidtomfattande, själfständiga studier, som icke minst rörde sig på nationalekonomiens och sociologiens områden. Vid sidan häraf fördes han in i det led af unga, dådkraftiga och entusiastiska män, som bildade den radikala studentföreningen Verdandi. Inom denna spelade Frölander en beaktad roll och deltog med lif och lust i denna orädda sammanslutnings verksamhet under dess intressanta Sturm-und-Drang-år. De nya, fria tankar, som frodades inom Verdandi, fingo i Frölander en anhängare för lifvet, på samma gång som hans sunda praktiska sinne hindrade honom från att gå till någon som helst öfverdrift.

Af denna sin praktiska läggning leddes Frölander öfver till affärlifvet, till att börja med försäkringsverksamheten. Efter att under några år ha varit anställd i sjöförsäkringsaktiebolaget Ägir erbjöd man honom en plats i finansdepartementets bankbyrå. Där kom han dock icke att stanna länge. Man hade in-

om bankvärlden allt mera lagt märke till den sällsynt duglige, sympatiska mannen, och år 1892 finna vi honom som kassadirektör i Stockholms enskilda bank. I sex år beklädde han denna post, som han lämnade för att odeladt kunna ägna sig åt sin i början på nittioalet inledda verksamhet som Sveriges allmänna hypoteksbanks verkställande direktör. På denna ansvarsfulla och synnerligen maktpåliggande plats lade han i dagen egenskaper, som berättiga honom till att nämnas bland vårt lands förnämsta finansiella begåfningar, och det lider intet tvifvel att vår bankvärld genom Frölanders bortgång gjort en svärsättlig förlust.

Frölander skulle, om hans tid medgifvit, tvifvelsutan ha kommit att spela en roll inom det politiska lifvet, i synnerhet som han var i besittning af en ingalunda vanlig formell talang. Han måste emellertid på grund af sin kräfvande verksamhet avisa de påtryckningar som i detta afseende från frisinnadt håll gjordes till honom.

Vid förlikningsmannainstitutionens nens upprättande kunde han dock icke motstå lusten att göra sin erfarenhet och sina rika kunskaper fruktbringande på det sociala fredsarbetets område. Han blef den förste förlikningsmannen för Stockholms distrikt, och i denna sin egenskap utvecklade han en insiktsfull, energisk och välsignelsebringande verksamhet. Han torde f. ö. ha haft ett afgörande inflytande på den nya institutionens hela anläggning och dess första vackra utvecklingslinjer.

H. L. FRÖLANDER.

(Forts. fr. sid. 429)

sig och tog ett steg framåt. Vid det sista klämtslaget skulle han gå uppför trappan. Rebecka låg där hon låg! Hennes hasande skulle ej störa honom i den tomma våningen, hennes tårögd förebärrelse inte reta honom vidare. Klockornas ljud upphörde att vibrera i luften, och gående på täspetsarna steg han uppför trappan. Skräcken vek undan och han upprepad lugnande: "Rebecka ligger där hon ligger!"

Hvad var det? Någoting strök förbi honom i den mörka trappkröken, en lätt suck hördes och åter kramade skrämselfen hans hjärta, men han fortsatte trappan uppför. Den ondskefulla makt, som närmade sig hotande, skulle icke skrämja honom till en dumhet. Han började tala halfhögt med sig själf. "Åh, nej, Per Anton var inte rädd för hvarken gästar eller troll!" Märkvärdigt, att trappan aldrig förefallit så lång förr — Han fann en skämtsam ordvändning, men tapade strax bort den igen och stirrade rakt upp i mörkret. En sådan narr han var! Minsann väntade han inte att få se en vålnad däruppe. Den skulle han fördrifva med skämt och hån! Han skrattade ett kort, skorrande skratt och sökte med spänd blick genomtränga mörkret. Då lyste en eldkula rakt framför honom, lyste en sekund och släcktes åter. Det var som om han än en gång sett Rebeckas ögon glimma mot sig i fjollig rädsla för hans husbondevrede. Hans steg blefvo säkra och bullersamma. Så brukade han gå då han kom hem från Reisons, eller det sena priffepartiet hos någon af ordensbröderna. Han svor sin vanliga ed då han stötte armbågen mot muren i farstuhörnan, men handen, som trefvade efter låsvredet, darrade och nyckelklippan skramlade lätt.

Han höll andan och lyssnade. Intet ljud hördes. Men med hvarje nerv i sin kropp kände han att *det* fanns där bakom honom, väntande på att dörren skulle öppnas.

— Stig på, högt ärade ande, sade han i jollrande ton då låset flög upp. Vägen är kanske inte alldeles obekant? Han kände efter tändstickorna på hyllan innanför dörren. Där fanns inga. Rebecka hade alltid varit mycket noga i fråga om sådana småsaker. Medan han sökte sig fram genom rummet hörde han ånyo tassandet af lätta steg bakom sig.

— Genera sig inte, muhlade han, stig bara på! Till väster är länstolen, där sitter man bra.

Ändtligen fick han tag i ljusstaken och stickorna. Medan han tände formade sig i hans hjärna en föreställning om den syn, som skulle möta hans blick. Han höjde ljuset med krampaktigt spända armmuskler, men ansiktet hänlog då han borta vid sängen såg en smal skugga ringla sig undan ljusskenet.

— Du hittar vägen, hväste han med skallrande tänder, du vet hvar det är varmt och mjukt!

Skuggan sköt rakt upp i luften, den tog form af en liten smal kvinna, som stod vacklande vid ljuskretsens yttersta rand; inne i dunklet flammade ett ondskefullt öga mot Per Anton.

— Rebecka, enögd och kutig som förr! Munnen drogs på sned i skräckkramp och han fattade hårdt om bordskifvan för att hålla sig uppe, rummet gungade omkring honom och luften var full af eldstänk.

— Narr, narr! ropade han högt, men skrattet ville ej komma. Staken föll klirrande ned på bordet, med ett språng stod han vid sängen och lyfte händerna hotande mot något, som skyggade och vek undan. En kort strid, ett skrik och han höll en stor, enögd katt i nackskinet.

De gåfvo akt på hvarandra som fiender i bakhåll. Katten förhöll sig stilla, afvaktande rätta stunden att vrida sig lös. Per Anton log och granskade djuret noga. Det grönskiftande ögat tog allt för stor plats i det lilla runda hufvudet; de klumpiga fötterna och

den stympade svansen gjorde kroppen ännu oformligare.

— Min ärade maka grubblade mycket öfver självandringen, skulle hon möjligtvis gå igen kunde hon välja en mera tilltalande skepnad än din, men knappast en passligare. Du är ful, listig, hal, efterhängsen! — Vid hvarje hänfullt ord skakade han djuret så att håren reste sig på ända. Då han lugnat sin rädsla gick han bort till det öppna fönstret, lutade sig långt ut och släppte katten ned genom luften. Medan han lyssnade efter något ljud nerifrån brinken hörde han sitt namn ropas, såsom hustrun brukade ropa då han hotade henne med straff. I det samma bröt ovärdet löst. Han fnittrade belåtet. Rebecka hade haft en sådan fruktan för åsken, när den gick gömde hon sig i ett mörkt rum och bara grät.

— Mig skrämmer hvarken blix eller spöken! sade han högt och stängde fönstret med en skräll.

Då bäddens rogfivande värme omslöt honom upphörde blicken att söka borta i de mörka vråarna. Regnet trummade på fönsterrutorna, det kändes godt att vara i skydd. Medan stormen höll honom vaken tänkte han på hustrun, upprepade för sig hennes fel, drog sig till minnes hvarje gång hon satt sig emot hans befallningar, försummat sina plikter, retat honom med sitt tysta, envisa motstånd. Hon teg då han tillvitade henne något och hon fjäskade med allt det han upphört att önska sig. Hon beklagade sig aldrig, men gick omkring tårögd och talade om fördragsamhet och ett lif efter detta. — — Hvad var det? han höjde ljuset och tittade bortåt dörren. Då han öfvertygat sig om att den var stängd kröp han ned med täcket öfver hufvudet.

Det första han såg morgonen därpå var katten, som låg hoprullad vid hans fötter. Den blängde vett-skrämd på honom, men hvarken sparkar eller hotelser förmådde jaga bort den från sängen.

— Du ska' i säcken och sen i sjön! sade Per Anton, då han var färdig att lämna rummet, men inom sig visste han att de två hädanefter voro oskiljaktiga.

Katten res e sig långsamt, sköt rygg som till anfall, så hoppade den ned och släpade sig med ett brutet ben efter Per Anton.

Från den dagen såg man dem ständigt tillsammans. Sälls-kapsbröderna skämtade med ånklingen öfver hans enögda följeslagerska och gamla jungfru Malla undrade om husbonden märkte att djuret liknade salig frun.

Per Anton blef med tiden fåordig och stillsam. Han gick sällan ut. Det hände, att då han tog ned hatten för att gå till Reisens och han såg katten maka sig efter, så stannade han hemma. De tillbringade aftonen på hvar sin sida om kakelugnen, låtsades vara ensamma, men gåfvo i hemlighet akt på hvarandra. När det var liggdags reste sig katten och såg på husbonden oafvändt tills han steg upp, så följdes de åt in i sängkammaren.

Då vreden någon gång som förr kom Per Anton till förlora besinningen sköt katten rygg och ögat lyste som en eldkula i det svarta hufvudet. Vreden lade sig, men Per Anton knöt handen mot djuret.

— Du är inte så spak numera . . . Tror du du har öfvertaget, kanske? Misstag, kära hon!

Det fanns saker i huset som behagade katten och de blefvo putsade och ansade utan att någon märkte det, det fanns andra ting hon icke kunde tåla och de blefvo på ett hemlighetsfullt sätt bortskaffade. När någon frågade herrn i huset därom gjorde han en rörelse med handen åt katten. — Fråga henne!

Man skrattade åt skämtet, men Per Anton tog saken på fullt allvar. Kortlekarne och jaktreds-kapen lades undan uppe på vinden och Rebeckas böcker och tafior kommo åter fram; inga starkt kryddade rätter fingo serveras och konjakskaraffen försvann ur skänken. Besynnerligast var dock, tyckte gamla Malla, att husbonden upphörde med att svära och gorma vid minsta motgång.

— Det är onaturligt att en man på ett par veckor lägger bort alla fel, som han samlat under femtio år, sade hon åt de gamla vännerna, då de ej längre blefvo mottagna.

De skakade på sina hufvuden och undrade, om det var delirium, hjärntuberkulos eller ålderdomssvaghet. Efter att ha tvistat därom en stund gingo de till Reisens och berättade vid toddyglaset hemska historier om spöken och enögda kattor.

Per Anton satt framför kakelugnen och svängde med eldgaffeln.

— De komma nog igen bara jag skickar bud, sade han i öfvertygande ton och fäste blicken stadigt på glödhögen, och det gör jag i morgon kanske, eller i öfvermorgon, om det lyster mig.

Blicken strök åt sidan, bort till katten, som låg hoprullad invid elden. Bakom ögats smala strimma lyste ett grönaktigt sken, från den svarta, upphettade påsen utströmmade ett starkt elektriskt fluidum, som gjorde luften tung och nerverna slappa.

— Mina vänner behaga inte dig, sade Per Anton i undfallande ton då han såg den smala pupillen följa alla hans rörelser. — Jag visar inte bort dem för det . . . Jag frågar inte efter dig! Rösten steg tills den blef gäll och otydlig. — Du menar förstås, att du varit min kujon i tjugo år . . . Han stirrade med stel blick in i det halsslutna ögat, stirrade tills allt omkring honom försvann, stred på ett slött, knappast medvetet sätt för att frigöra sig från den demoniska makt han frambesvuret.

— Jag är din herre, jag kan göra med dig hvad jag vill! lallade han i det han höjde eldgaffeln med slappa händer. — Nu skall du få känna på . . . Han måttade utan att se och järnet föll med en skräll utåt golvet. Katten låg kvar, svansen ringlade sig fram och åter och ögat öppnade sig helt, flammade af hän.

— Jag är din herre, jag är din herre! rösten skälde af ångestfull, vanvettig skräm-sel. Du skall få se, jag rår på dig till sist! Hans förvridna läppar slätades ut af ett listigt leende och en tanke formade sig till ett beslut i hans slappa hjärna. Han lutade sig fram och hviskade:

— Det är väl vi inte komma att träffas där borta!

Följande morgon fann man Per Antons lik i Rid-darholmskanalen.

— Hvem skulle ha trott att han sörjde hustrun så djupt? sade de gamla vännerna. Men det är så mycket, som förbibr doldt för vår blick!

H. 8. D:s Fotografipremiering

för insända fotografier till N:o 26 utföll med 2a pris kr. 10.— till herr W. Lustry, Skinnarviksgatan 15, Stockholm.

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point
 B. (raskhet vid insändandet) . . . 2 "
 C. (utförande) 2 "

Summa 6 point

för foto. å sid. 416 (Sveriges minuthandelsförbund).

IX ÅRG. 27^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Fredrik Löwenadler. — Professor O. E. Lindberg. — Svensk konst. — Det större Stockholm. — Argonauts färd. — Majblomman. — Grupper från Riksdagen. V. — Prins Vilhelms villa å Djurgården. — Från Fylgias långfärd. — Räddade ur grufvan. — Schismen i Svenska Turistföreningen. — Ett furstemöte i dogernas stad. — Brokigt utomlandsnytt. — Vårt kavalleri i höga Norden. — "Katten" af J. L. Stöckenstrand. — Veckans porträttgalleri. — H. L. Frölander †.